

esset, pater, summæ ingratitude illos accusat: & licet diligenter elaborarent Principes, nihil tamen potuit constitui..

LIBER XXV.

VT his turbis atque motibus Germaniæ, remedium aliquop adhiberetur, Imperii conuentum Cæsar Maio mense indicit ad idus Augusti: & quum inde ab exitu mensis Aprilis, Terouennam obsedisset, Morinorū oppidum, Gallicę ditionis, vigesimo Iunii die oppugnatione capit, diripit, incendit, diruit. Captus in eo fuit Connestablii filius. Angli, missa legatione splendida, pacem aliquot iam mēsis sollicitabant. Idem faciebat Pontifex, verum id frustra fuit. Bellum gerebatur etiā tunc in Pedemontio & Hetruria. Cæsar enim cogitabat recuperare Senas, Neapoli missis eò copiis, ductore prorege Petro Toletano. Belligerante per Franconiam Alberto, Mauricius atque socii exercitum eò mittunt. Albertus igitur, relicto Schuinfurti & aliis in locis præsidio, quum passim extorsisset pecuniam, multis è Norimbergica ditione simul & Bambergæ secum abductis captiuis obsidibus, in Saxoniam magna celeritate contendit. Copiæ Henrici Brunsvigii, quæ in Franconiam profectæ fuerant ductore Philippo filio, quum Schuinfurtum frustra tentassent, ac domi periculum esse viderent, Saxoniam repetunt. Idem faciunt Mauriciani, quibus præerat Hedecus, & prope

*Bellum in
Pedemontio.*

pe Northufum Mauricio feſe coniungunt. Tandem omnibus coniunctis copiis, in agro Hildeſſemendi caſtra ponit, ad Oſterodum, & Calendis Iulii, nō ipſe modò, ſed & Bohemiæ Cancellarius, Henricus Plauius, Ferdinãdi regis nomine bellū ei denuntiant, ac mittūt literas. Perlectis literis, ipſe rem cum ſuis comunicat, & an ſecum velint periclitari fortunam, rogat. Confirmantibus illis, adoleſcentem nobilem, qui literas attulerat, accerſit, & ad eum ſer mone conuerſo, Princeps, ait, tuus, iam antè ſi dem ter violauit, & ſceleratè egit, & hoc quartum eſt facinus eiufdem generis. Veniat: experiar quid poſſit: hoc illi meo nomine renuntia. Sic locutus, aureos aliquot ei dono dat, vti fieri cōſueuit, & dimittit. Norimbergenses interim & Epifcopi, per abſentiam Alberti, in ditionē eius inuadunt. Ille, diuulgatis literis, acerbè criminatus erat Norimbergicos, quaſi fidē atque pacta violaffent, & inito foedere cum perfidiolis Epifcopis Pontificiam doctrinam rurfus amplecterentur. Ad hæc illi poſt, edito libro reſpondent, & ordine rem omnem, inde ab anno ſuperiori commemorant. Eduardus ſextus, Angliæ rex, indubitata & ſummæ ſpei Princeps, Iulii die ſexto, vt quidem in vulgus editum fuit, è vita decedit, morbo tabifico, circiter annorum ſexdecim adoleſcens, maximo certè piorum hominum dolore. Nam eius interitum eſt maxima ſecuta

rerum Angliæ commutatio, sicut infra dicitur. Diuulgata fama fuit interiisse veneno. Certè, tantæ regem expectationis, Europa, seculis nunc aliquot nullum habuit. Inde à teneris annis optimè formatus & institutus ad pietatem atque literas, non Latinam modò, sed Græcam & Gallicam quoque linguam nouerat, & Euangelii doctrinam vehementer amabat, & doctis omnibus hospitium dabat atque patrocinium, Germanis, Italis, Gallis, Scotis, Hispanis, Polonis. Quum iam non longè distiderent ambo exercitus per Saxoniam, & Albertus Visurgim flumen transisset, nona die Iulii post meridiem summis copiis prælium committitur. A multa dimicatione, penes Mauriciū, qui vinceret equitatu, fuit eius diei victoria, sed ipse tormento manuario traiectus ad illa, biduo post vitam finit: Albertus Hano-briam peruenit incolumis. Desiderata sunt ad quatuor circiter millia, plerique omnes equites: captiuorum ingēs fuit numerus. Henricus Brunsvicensis eo in cōflictu duos amisit filios, Carolum & Philippum. Galliæ rex, noua tunc agitasse concilia cum Mauricio, deque illius interitu non parum indoluiffe fertur. Mauricius ergò vitam quidem ipse profudit, sed Alberti tamen vires atque robur admodum fregit. Nam ab eo prælio vix vnquam ille potuit vel mediocres recolligere copias. Inter Mauriciū & Albertum, cum essent æquales,
maxima

maxima semper fuerat necessitudo, sic ut nihil esset illis coniunctius. Tribus enim bellis ambo simul Cæsari militarunt, Gallico, Smalcaldico, Magdeburgico, deinde, quartum atque postremum hoc in Cæsarem susceperunt. Sed natis offensionibus, uti dictum est, hunc tam funestum habuit exitum ipsorum amicitia. Cæsaris exercitus, Terouenna diruta, progressus è Morinis in Attebates, arcem Hefdinum Julio mense vi capit. Interfectus ibi fuit Oratius Farnesius, Galliarum regis gener: ex nobilitate multi capti fuerunt, & inter hos primi nominis, Galliarum Marefcalus Marchianus, Arduennæ sylvæ incola. Sub initium Augusti mensis, domum è Dania reuersus Augustus Mauricii frater, aliquot post diebus re deliberata cum suis, in fidem suam adigit omnem populum, & in his, Wirtembergenses, ut sibi suisque liberis masculis additi sint: & si nulli supersint, in Ioannis Friderici & liberorum eius ditio- nem redeant, si quidem Cæsari pareat ille, & superiorum annorum pacta seruet: sin minus, ut tum Lantgrauio sint fideles. A morte Mauricii, Ioannes Fridericus ex filiis alterum, Ioannem Gulielmum misit ad Cæsarem in Belgium, ut sua recuperaret. Eodem ferè tempore mittebant etiam eo legatos, per absentiam Augusti, nobilitas & reliqui ordines, ut ipsorum principem Cæsar habe-

Oratii
Farnesii
mors.

Novē Lug
duni excu-
si ob E-
uangelium

ret commendatum. Ad Ferdinandum etiam
& Daniæ regem Ioannes Fridericus eisdem
propè de caulis miserat legatos. Hisce men-
sibus rapti sunt ad supplicium Lugduni, no-
uem, quum ex iis nonnulli per annum & am-
plius eò fuissent captiui. Ex iis quinque literis
navarant operam Losanæ, natione quidem
Galli: sed sumptu Bernatum atque liberalita-
te, quorum est ditionis Losana. Quum ergo
captos audirent, & ipsorum intelligerent pe-
riculum, diligenter ad Regem intercedunt,
eòsque sibi donari petunt. Sed id frustra fuit,
quum id sibi per leges non esse integrum Rex
diceret. Extincto Angliæ rege, quod fuit
Iulii die sexta, sicut antè dictum est, quarto
post die, Ioanna Suffolcia regis Henrici pro-
neptis è sorore, pronuntiatur regina, simulque
de scripto recitatur, quemadmodum Eduar-
dus de consensu procerum grauisimis de cau-
sis Mariam & Elisabetham sorores exhæreda-
rit, & regni successionem ad Ioannam trans-
miserit. Tulit hoc indignissimè populus, & om-
nis nobilitas, non tã studio Mariæ, quàm o-
dio Northûbrii ducis, quum nemo ferè dubita-
ret, quin huius esset author ipse cõsili, nimirum
vt hac via regnum tanquam in suam domum
deriuaret. Dum hæc geruntur, Maria confu-
git in Norfolciam ad castellum Framingam,
& opem implorans, pro Regina sese gerit. Eo
cognito, Northumbrius cogit copias, & Lon-
dino

dino profectus, de reliquorum assensu illam petit, vt comprehendat. Sed interim qui erant in vrbe consilarii, quum offensionem ordinum non ignorarent, & per Norfolciam magna manus ad Mariam confluerent, mutata voluntate, Mariam eligunt reginam, & Ioannam asseruant custodia. Quod vbi peruenit in castra, plerique omnes, quoniam inuiti militabant, & illum alioquin oderant, deficiunt, & alatis Londino literis atque mandatis, Cantabrigiæ captum Northumbrium die vigesimo quinto Iulii mensis in urbem adducunt. Incredibile est quibus conuiciis atque probris eum populus acceperit, dum alii proditorem, alii parricidam & Regis innocentissimi carnificem vocant. Postea Londinum regina Maria venit, & arcem ingressa, quam Turrim ipsi vocant, Norfolciæ ducem iam propè septem annis captiuum, & Vintoniensem, & Dunelmensem Tonstallum, & quosdam alios pontificiæ religionis, ab episcopali functione remotos, è carcere liberat, & loco restituit.

Augusti mensis die vigesimo secundo, Northumbrius læsæ maiestatis damnatus, capite mulctatur. Alius quidam eodè répore securi percussus, vir equestris ordinis, Thomas Palmerus, Euangelii doctrinam maxima constantia profitebatur. Cantuariensis non multò post in carcerem ducitur, & Archiepiscopus alter Eboracensis: item Londinensis Radlæus,

*Maria declaratur
reg. Ang.*

*North. ca
pite dam-
natus.*

*Thomas
Palmerus.*

Vigorniensis, & alii quidam Episcopi, propter Euangelii professionem, & conciones in Mariam habitas iussu consiliariorum, priusquam regnum obtinuisset. Capitur etiam Hugo Latimerus, quem rex Eduardus à patre captum propter doctrinam è vinculis exemerat. Petrus Martyr interim, etsi periculum suum intelligebat, tamen quòd in leges regni nihil commiserat, innocentia sua fretus, non sibi discedendum putauit, nisi impetrata dimissione. Cùm igitur id obtinuisset, literis publicis acceptis, manu Reginae subscriptis, Antuerpiam, inde Coloniam, post Argentoratum, vnde profectus in Angliam fuerat, saluus peruenit, & paulò ante eum Bernardinus Ochinus.

Ad calendas Octobris Maria deinde inauguratur regno: neque multò post inchoatum Londini fuit comitium. Post praelium illud quo Mauricius fuit sublatus, Henricus Brunsvicensis & Albertus, pro se quisque sese colligunt, & copias restaurant. Albertus Brunsvico suas educit copias: & quum in hostem incidisset, quod fuit non procul ab vrbe, manus conferit: sed numero victus, præsertim cùm ipse nullum, Henricus autem ad vinginti signa perditum haberet, in fugam cõiicitur ac profligatur, tametsi cruentam hosti victoriam reliquit. A praelio Brúsvicum redit. Turcicæ classis se coniunxerãt Galli duces aliquot, Mafsilia pro-

profecti: & his ferè diebus Corsicā insulā, quæ *Corfi. in-*
 Genuatum est ditionis, capiunt, oppidis ali- *sula capi-*
 quot exceptis. Per hāc ætatem pestilentia *tur à class.*
 vis magnam edidit stragē Lutetiæ, atque inte- *Turcia.*
 rim propter Lutheranismū multi fuerunt ex- *Magne*
 usti. Rex in delitiis quandam habebat, cuius *Seneschale*
 maritus olim fuerat Normanniæ præfectus: *apud Reg.*
 eius mulieris viduæ generi erant Aumalius & *authoritas*
 Marecallus Marchianus, ambo captiui, sicut
 diximus: & ab Aumalio quidem Albertus po-
 scebat aureorum millia centum: sed id erat su-
 præ illius facultates. Itaq; fama pererebuit, illā
 quæ nihil non posset apud Regem, vt sine suo
 dispendio pecuniam conficeret, & generos li-
 beraret, impetrasse, vt Rex ei largiretur eorū
 possessiones atque bona, qui propter Luthera-
 nismum essent damnati capitibus. Nam Galliæ
 fert consuetudo, vt nō vitam modò, sed facul-
 tates etiam Rex auferat condemnatis. Quum
 igitur hæc esset obiecta præda, multis aiūt fuis-
 se creatum periculum. Equidem hoc affirma-
 re nolim, sed vsuuenit nonnunquam in Gal-
 liis & aliis in locis, vt hominum innocentium
 sanguis non modò voluptati, sed etiam quæ-
 stui sit nonnullis.

Ad decimum octauū diem Octob. instituta
 fuit Lōdini iussu Regiæ disputatio, de præ- *Disput. in*
 sentia Christi in sacramento, quod vocant al- *Anglia.*
 taris. Agitata res fuit per sex dies, non sine con-
 tumeliis, cūm ex Pontificiis quidā, cuius erāt

*Seruetus
Genevæ
exustus.*

*Iac. Stur.
obitus.*

*Vercelle à
Galdirep.*

*Soly. filii
sui strangu.*

præcipuæ partes, theologus Westonus, parum
ageret temperanter. Sub finem Octobris,
Genevæ sumptum est de Michaelæ Serueto
Hispano supplicium. Is multis ab hinc annis
varios ediderat libellos, inter alia de Trinitate,
prorsus alienos à sententia totius Ecclesiæ.

Octobris die penultimo Iacobus Sturmius,
vir longè & prudentissimus & integerrimus,
ac planè decus nobilitatis Germanicæ, pro-
pter eximias animi dotes & doctrinam insi-
gnem è vita decedit Argentorati, quum ex fe-
bri quartana per tempus bimestre decubuis-
set. A Etatis annum excesserat tertium & sexa-
gesimum. Ad hoc tempus Galli ex Pede-
montio clàm profecti, Vercellas Taurinorum
oppidum, quod Hispani tenebant, ex impro-
vito per insidias capiunt: sed quòd in ea pro-
pinquitate agri Mediolanensis agrè illud pos-
se defendi crederent, aduentaret etiam cum
copiis Gonzaga Cæsaris legatus, direptione
facta, domum opportunè se se referunt, onusti
præda. Non multò pòst & Venetiis & aliù-

de nunciatum fuit atque perscriptum, de Tur-
carum Imperatore Solymano, qui filium suum
natum maximum, Mustapham, propter suspi-
tionem proditionis & violatæ fidei, strangu-
lasset ipse. Ferunt secundæ vxoris impulsu,
quæ filium suum augeri cuperet atque paren-
ti succedere, factam esse cædem. De archie-
piscopo Angliæ Cantuarési dictum est antea.

Is

Is & Ioanna regina, cum tribus filiis Northūbrii ducis producti in publicum Nouembri mense, damnati sunt capitis, ob intentatum læsæ maiestatis crimen: sed pro regionis consuetudine reducti sunt in carcerem, & deprecantibus nonnullis asseruati. Solicitantibus Episcopis atque sociis, Albertum Brandeburgicum Camerae iudices, ceremonia solenni calendaris Decembris proscribunt, vt publica quietis & Imperii perturbatorem, dimissis huc illuc literis & affixis palam, ipsiusque vitæ & fortunas omnium prædæ permittunt.

Per Angliam agebantur hoc tempore conuentus omnium ordinum: & quoniam Eduardo rege facta fuerant decreta de cœna Domini, de ceremoniis & sacramentorum administratione, de coniugio sacerdotum, de Episcoporum electione, de constituendis Ecclesiæ ministris, de formula precationum, & id genus aliis rebus, cautum hoc in conuentu fuit, ne quid ea decreta valerent: sed vt eam sequerentur omnes religionem, quæ fuisset à Henrico rege moriente relicta: deinde, ne sacrificiis & Ecclesiæ ministris, qui deinceps constituentur, vlla fiat molestia: diuortium quoque Catarinæ, quæ Mariæ mater fuerat, illicitum fuisse pronuntiat. Ad hæc, de matrimonio Reginæ fuit agitatum inter Oportimates aliquot, ac placuit eam desponderi filio Cæsaris Philippo. Tulit hoc indignif-

*Alb. à Camera pro-
scripius.*

*Edua. reg.
edicta ir-
rita sunt.*

*Regi. Ang-
lie despo-
ndetur filio
Cæsaris.*

simè populus, & ex nobilitate complures: & communicatis inter se consiliis, rebellionem faciunt. Huius erat dux præcipuus & author, Thomas Viatus. Is per Cantium excitata seditione, graues habebat conciones & acerbas in reginam atque consiliarios, quòd externis nuptiis perpetuam & miserrimam seruitutem Angliæ compararent: deinde, quod extincta vera religione, pontificiam denuò stabilirent.

seditio in Anglia.

Oratio reginæ ad Anglos.

Regina venit Londinum, & oratione habita valde criminosa in Viatum, quid illius consilii sit, ostendit, & suam in ipsos charitatem exponit, & de matrimonio nihil se statuisse dicit, nisi de consilio procerum. Quum ad hunc modum eos placasset, vrbis defensionem quosdam constituit, & Comitem Penbrucum designat, qui foris rem administret. Iam antè Viatus erat voce præconis denunciatus hostis & regni proditor. Suffolcius quoque iubetur in perduelliū haberi numero. Et quū eodem die coniurati propius ad urbem accederent, Regina pontem, quo Thamefis est cōstratus, rescindit, ne quis ad ipsos transfiret. Postridie, suburbium illi occupant, fore putantes, vt oppidani sese ipsis coniungeret: verum præsidio continebantur. Interea Suffolcius in diuersa regni parte capitur, ductore Huntingtonio, quem eò Regina cum equitatu miserat.

Biduo

Biduo ad urbem consumpto, coniurati, quum ea parte frustra molirentur, conuerso itinere, miliaribus aliquot supra Londinum, Thamesim traiciunt, & urbem rectà petunt. Ibi tandem Viatus, ab iis copiis, quas ductore Penbrucco Regina emiserat, interceptus cum sociis, in carcerē abducitur. Die verò Februarii duodecimo. Northumbrii filius, Guilfordus Dudlæus, & ipsius vxor Ioanna, Suffolciæ ducis filia, quam Eduardo regi summissam fuisse Reginā diximus, capite mulstantur, quòd contra legitimam successionem ad regnum aspirassent. Ioannæ fortem plerique omnes miserabantur, quòd innocentissima puella, & liberaliter educata, literisq; culta tantam in calamitatem incidisset, non sanè alia de causa, quàm quòd regnum oblatum non repudiarat. Orationem habuit ad populum valde piam ac modestam, & Dei misericordiam implorans, per Iesum Christum, puellis pedissequis administrantibus, linteolo sibi tegit & obuincit oculos, carnifici deinde ceruicem præbet feriendam.

Posthæc Londini & Vestmonsteri, vbi Regina tum erat, plurimi rapiuntur ad supplicium, & quidem ex nobilitate non pauci. Quidam etiam elapsi, & in his primi nominis Petrus Carrus, ad Galliæ regem confugiunt. Dux quoque Suffolcius, Februarii die vigesimo primo capitis pœnam luit, quum

*Viatus ce-
ptus in vi-
cula conii-
citur.*

*Ioanna ce-
pite plecti-
tur.*

*Dux Suf.
capitis pœ
nam luit.*

*Io. Frider.
& eius v-
xoris mors*

*Vxo. duc.
Sax. pietas*

ante diem quartum fuisset damnatus. Dum hæc in Angliæ geruntur, Sibilla Cluensis Ioannis Friderici Saxonie ducis coniunx, Februarii die vigesimo primo moritur Vinariæ: & vndecimo post eam die, princeps ipse, cum aliquandiu decubuisset ægrotus. Decefferunt vterque in vera Dei cognitione: & ipse quidem, dum vxori sepulchrum in æde sacra paratur, iusserat sibi locum aliquem ad latus illius referuari, quod breui secuturus esset. neque fefellit eum opinio. Nam Martii die tertio sub horam decimam ante meridiem, cum ex lectulo concionem audisset, implorata numinis Diuini misericordia, suumque spiritum Deo commendans, ex hac ærumnosa vita cælestem in patriam emigravit. Iam verò transactum erat inter eum & Augustum ducem. Eam transactionem Ioannes Fridericus decumbens, non multò ante vitæ finem scriptura & signo suo confirmavit, & vt idem filii facerent iussit. Itaque forti animo superatis omnibus malis & ærumnis in quas erat coniectus, non in carcere, neque militis externi custodia, cui destinatus erat, verum illustri Dei beneficio liber factus, & domum ad vxorem, ad liberos & sacra sua reuersus, extremum diem placidissimè clausit, & filiis populoque suo pacem ac ocium reliquit. Vxor etiam voti facta compos, terrestris domicilium hoc deseruit. Nam sæpenumero dixerat æquissimo se morituram

rituram animo, si modò coniugem sibi videre prius liceret liberum & incolumem. Atque id ab immortali Deo sapissimè precata fuit multis cum lachrymis atque suspiriis. Quo die vitam illa finit, natus est Augusto duci filius Alexander. His ferè diebus qui reliqui per Angliam erant externi, sed & indigenæ multi relicta patria propter mutatam religionem & edita Reginæ, in Germaniam sese conferunt, & Vesaliæ quidam, alii Fræcofurti, complures etiam Argentorati subsistunt. Ioannes Lascus, Polonus genere nobilis, Hieronymi frater, vir insigniter doctus, ante hyemem profectus erat illinc cum nonnullis in Daniam: sed cum ibi parvè amicè reciperetur ob diuersam de cœna Domini sententiam, & per inferiorem Saxoniam eadem de causâ denegaretur ei sedes, Emdam oppidum Frisiæ tandem peruenit, ibique confedit.

*Io. à Lasco
incertis se-
dibus va-
gatur.*

Martii die quarto Regina leges promulgat ecclesiasticas, quibus mandat Episcopis eorūque vicariis, vt ne quem de hæresi suspectum in ordinem sacrum recipiant, hæreses funditus extirpent, noxios & pestiferos libros aboleant, ludimagistris & populi doctoribus præscribant, & non obtemperantibus docendi munus abrogent, sacerdotibus maritis vxores & facultates auferant, & poenas ipsorū scelere dignas constituent: sic tamen vt eos qui de cōsensu coniugis profitètur se velle

*Leges eel.
in Anglia.*

*Senarum
obsessio.*

facere diuortiu, & in posteru abstinere, lenius tractent, ac respiscentes etiã loco restituant. Non multo post in custodiam data fuit Regina soror, Elisabetha, literis exulta puella, quod antea tæ seditionis conscia putaretur. Per hosce dies, quum Florentiæ ducis, Pontificis copiæ Senas obsiderent, Petrus Stroza, qui Galliæ Regis nomine tuebatur urbem, ex insidiis illos adortus, vbi per indicium quædam accepisset, magnum eorum numerum cõcidit: illi tamen redintegratis viribus obsidionem continuarunt. Ad idus Aprileis Londini supplicio capitis fuit affectus Viatus: antè quàm produceretur, Elisabetham & Cortinæum diligenter excusans, aiebat non esse afines coniurationi. Tunc etiam Cantuariensis & Londinensis Episcopus & Hugo Latimerus, primùm Vindeforam, post Oxoniùm abducti, habita disputatione cum eis, atque etiam Cantabrigiensis academiæ theologis, quum in sententia permanerent, dantur in custodiam. Cardinalis Polus, vbi cum Cæsare fuisset aliquandiu, Galliæ regem petit, & pacis erat vtrique conciliarius: verùm nihil profecit. Ad finem Aprilis, Albertus Brandeburgicus, acceptis aureorum millibus sexaginta, captiuum Aumalium dimittit. Non multo post Cæsar Bruxellæ datis literis, illum hyeme superiori proscriptum Spiræ, sicut diximus, denuò proscribit, & questus eum
 sic

sic impunè grassari, verbis grauissimis mādāt, vt Principes ac ordines omnes, maximè autem finitimi, sententiam latam exequantur.

Albertus odiosè quædam & acerbè scripserat in Noribergicos, quasi bello superiori Gallia regem atque socios occultè iuuerint, & pecuniam dependerint, quasi de Cæsare grauem habuerint suspicionem tum ipsi, tum Episcopi focii, multaque dixerint contumeliosè, quasi Gallia Regi magis quàm Cæsari faueāt, quasi bellum hoc ipsi conflagrint, quasi totis viribus id egerint, ne pacta seruarent Episcopi, quasi priores bellum fecerint, & ad defensionem ipsum adegerint, quasi nobilitatem omnem profligare studeant, quasi fidem datam & literis obsignatam violarint, quasi nefarium & crudele bellum gesserint in suæ ditionis homines, quasi iudicium Camera pretio redemerint. patriæ quoque proditores vocabat, difeminatis per Germaniam libellis. Eo cognito, Norinbergici quum Holanspergo capto quædam eius generis reperissent, Maii die decimo octauo prolixè respondent, ad ordines omnes euulgato scripto, & ordine singula refutant, & in ipsum pleraque retorquent.

Initio Februarii quinque sunt damnati capituli Londini, quòd ad religionē pontificiam redire nollent, egregia doctrina viri, Ioannes Hopperus, Ioannes Bratfordus, Laurentius Sanderus, Rolandus Taillerus, Ioannes Rogerus. paulò pòst etiam Dauidensis Episcopus.

M.D.LV.

Sub exitum Februarii, Ioannes Albertus, dux Megelburgius, quem confœderatū fuisse Mauricio diximus, quēque Brunsvicensis Henricus, anno superiori, cū per Saxoniam bellum circumferret, non mediocriter adfixerat, Alberti Pruisiæ ducis filiam in matrimonium ducit. Cū hucusque peruentum esset, nuntiatū ex Anglia fuit, ex illis quinque, de quibus paulò suprà diximus, Bratfortum, licet condemnatum, afferuari captiuū, & multorum animos, constantia reliquorum, qui vitam profudissent, vehementer obstupefactos esse & attonitos.

F I N I S.

us,
isse
his
am
fi-
ri-
m
s,
,
l-
i-
os

the scale towards document

490

Image Engineering Scan Reference Chart TE263 Serial No.

AE. 439
 simis mādat,
 maximè autem
 antur.
 verbè scripse-
 superiori Gal
 uerint, & pe
 efare grauem
 um Episcopi
 eliofè, quasi
 faueāt, quasi
 si totis viri-
 nt Episcopi,
 ad defensio-
 bilitatem o-
 fidem datam
 asi nefarium
 ditionis ho-
 pretio rede-
 vocabat, dif
 s. Eo cogni-
 pergo capto
 Maii die de-
 , ad ordines
 e singula re-
 quent.
 damnati ca-
 pontificiam
 ri, Ioannes
 Laurentius
 oannes Ro-
 asis Episco.

M.D.LV.